

**ПЕРЕМОЖЦІ СТУДЕНТСЬКОГО СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНОГО
ТУРНІРУ “МІСІЯ УКРАЇНИ В СУЧАСНОМУ СВІТІ”
ЗАХИЩАЛИ ЕКУМЕНІЗМ**

23 квітня 2013 року в Національному педагогічному університеті імені Михайла Драгоманова відбувся завершальний етап загальноуніверситетського соціально-політичного турніру “Місія України в сучасному світі”. Три команди-фіналісти змагалися за можливість участі у Міжнародній конференції “Місія України в сучасному світі” в Національному університеті “Острозька академія” та представлення своїх гіпотез перед науковою елітою держави.

Студентські виступи оцінювали професіонали

За словами організаторів, метою цього турніру є виявлення обдарованої молоді, яка наділена розвиненим інтелектом, мисленням, ерудицією, та підвищення інтересу студентів до аналізу, розуміння міжнародного політичного, соціокультурного стану, ролі та завдання України у сучасному світі.

Такі амбіційні цілі ініціатори заходу переслідували не випадково, оскільки ставлять за мету не лише підвищення пізнавальної активності учасників, але й розширення світогляду молоді стосовно ролі й місця України у світі, осмислення сучасних інтеграційних процесів.

До складу журі фіналу увійшли співголова Наглядової Ради

НПУ, меценат, член-кореспондент НАПН України, доктор філософських наук, професор **Анатолій Толстоухов**, Президент фонду “Схід – Захід разом”, народний депутат України **Володимир Зубанов**, доктор історичних наук, професор **Станіслав Кульчицький** та студентський ректор НПУ **Микола Давидюк**.

Найсильнішими у попередніх турах і відповідно тими, хто дійшов до фіналу, стали команда з Інституту філософської освіти і науки “ІФОН” та дві команди з нещодавно утвореного Інституту економіки освіти та управління “Мрія” і “Ойкумена”. Кожна з них за правилами гри отримала можливість представити свою концепцію місії України в сучасному світі, виступити опонентом і рецензентом інших команд.

Найсильнішою в ході змагання виявилася “Ойкумена”, яка презентувала виступ “Місія України в світі: екуменізація релігійного життя”. Ця проблема викликала не тільки жваву дискусію та обговорення, але й запалила членів журі, оскільки вони почали висловлювати свої погляди, оцінюючи тези учасників.

У загальному заліку “ІФОН” опинився на другому місці, а “Мрія” – на третьому. Таким чином, до Острога на міжнародну конференцію їдуть студенти Інституту економіки освіти та управління – гравці команди “Ойкумена”.

Людмила КУХ,
світлини Прес-служби університету

Турнір викликав інтерес студентства та поважних гостей

Літературні зустрічі

Андрій КОКОТЮХА:

**“Я читаю по 100 сторінок в день,
інакше я себе погано фізично почуваю”**

На зустрічі зі студентами Інституту іноземної філології письменник **Андрій Кокотюха** зізнався, що жити не може без книг, без своєї творчої діяльності. Читання для нього, як їжа. Він називає себе професійним читачем, а ще він відомий український письменник, журналіст та сценарист. Секретами своєї творчої діяльності Кокотюха ділився з майбутніми філологами.

Андрій Кокотюха розповів багато цікавого про свою літературну діяльність. Зазначимо, що він є автором близько 40 книг як для дорослих, так і для дітей, багато часу витрачає на журналістську діяльність та написання сценаріїв, а ще багато читає та відкриває для себе щось нове. Просто дивовижно – коли він все встигає? І, мабуть, найперше питання, яке б виникло в кожного – де він бере натхнення? На це письменник відповідає так: *“Натхнення буває лише у п'ятих поетів... В мене особисто натхнення не було ніколи. Писати – це моя робота. Це мої зобов'язання перед читачами, перед видавцями”*. І хоча він характеризує себе як людину без емоцій, яку не можна шокувати, присутні переконалися, що він досить харизматична, цікава, колоритна особистість.

В своїх книгах Кокотюха використовує містичні сюжети, вибрані з казок. І зовсім не соромиться цього. Все почалося з дитинства – до 13 років він читав і писав виключно казки, часто сам вигадував історії, які допомагали “вкручуватися” під час шкільних уроків, писав твори по літературі однокласникам. Школа цього писання дала результат у майбутньому. Адже людина, яка вміє розповідати казки, за словами письменника, вміє працювати з аудиторією, має фантазію, вона виживе в будь-яких екстремальних умовах. Залишився ж він при своєму і коли підріс, й далі продовжує писати казки для різних аудиторій. На досвіді виходу в світ його власних книг письменник переконався, що люди люблять казки. Тому в своїх історіях він часто бере якогось літературного персонажа і переносить його в українські реалії, або ж цей персонаж потрапляє з реального життя в містичну казку. Та не вся його творчість в казках, він слідує й за трендами в літературі, нещодавно вийшов друком його історичний роман “Червоний”. Цікавою є сама історія створення книг автора. Як правило, він спочатку пише фінал, а вже потім розвиток самих подій. Тобто уявляє, що могло б привезти до такої розв'язки.

Оскільки Андрій Кокотюха за освітою журналіст і вже багато років працює в цій сфері, журналістика займає важливе місце в його житті. Але гість зізнався, що чітко розмежовує поняття журналіста та письменника. Адже письменник повинен вигадувати історії, а журналіст – описувати правду. Тому коли він пише книгу, йому заважає те, що він журналіст, і навпаки.

Після розповіді письменника відбулося жваве обговорення питань, які цікавили аудиторію. Андрій Кокотюха розповів і про своїх улюблених письменників та улюблені книги. Адже читає, як вже згадувалося, він багато – щороку від 70 до 90 книг. Такий кількості можуть позаздрити навіть наші студенти-філологи.

Сподіваємося, що цей приклад стане мотивацією до збагачення літературним досвідом молоді нашого інституту. Читати українських сучасників необхідно, інакше як можна судити про стан культури в державі, якщо бути поза цією культурою?

Оксана ЧЕРНУХА,
студентка IV курсу

Після фіналу турніру “Місія України в сучасному світі” ми поспілкувалися з переможцями і дізналися про підготовку команди і чому саме ця тема була обрана.

– Чому ви вирішили висвітлити місію України у світі в релігійному контексті?

Юля Дарміц: Так, дивним, мабуть, здається, що студенти-менеджери обрали релігійну тематику для соціально-політичного турніру. Але, насправді, саме нашому інституту (Інститут управління та економіки освіти. – С.Р.) ми завдячуємо цим вибором. Оскільки наші викладачі формують у студентів широкомасштабне мислення, яке не обмежує нас управлінськими рамками, а надає реальні можливості всебічно досліджувати актуальні нині проблеми будь-якої сфери діяльності, в тому числі і релігійної.

– Як проходила підготовка до турніру?

Іра Дарміц: Змушені визнати, що підготовка була ґрунтовною: ми опрацювали великий масив інформації, уважно слідкували за останніми новинами релігійного світу, консультувалися з аспірантами Київської православної богословської академії, які неодноразово давали влучні поради щодо літератури, з якою варто ознайомитися, коментували проблемні питання екуменізму, за що й хочемо висловити їм окрему подяку.

– Які емоції у вас викликала перемога?

Анастасія Макаренко: Звичайно, ейфорію, адже у проект було вкладено багато сил та емоцій. Хоча до останнього ми не вірили у перемогу, адже наші конкуренти були надзвичайно сильними.

– Чи цікавий для студентів такий формат заходів?

– Не лише цікавий, а й необхідний! Саме формат турніру надає можливість студентам вдосконалити свої дослідницькі та ораторські здібності, розвиває уміння не лише висвітлювати власні ідеї, а й висловлювати конструктивну критику щодо робіт опонентів, формує командний дух. До того ж, такий формат є цікавим і для викладачів та гостей, які із задоволенням долучаються до дискусій на різні теми, діляться власним досвідом та допомагають вирішити спірні питання.

– Ми вже знаємо, що подібні турніри відбуватимуться й надалі. Як пораду ви б могли дати своїм наступникам?

Юля Дарміц: Ми радимо не йти шляхом найменшого опору, не боятися ризикувати, обирати креативні, перспективні ідеї, які, можливо, не одразу сприймуть очіче і навіть гостро критикуватимуть. Per aspera ad astra! (Через терни до зірок!)

Спілкувався **Сергій РУСАКОВ**

Стежками Батьківщини

“Я ВАМ НЕ СКАЖУ ЗА ВСЮ ОДЕССУ...”

За всю Одесу я вам не розкажу, вона дійсно дуже велика, але її культурний центр, морський вокзал, піщане узбережжя та грайливе море покорило серця наших студентів...

Головною метою поїздки студентів Інституту іноземної філології НПУ імені М. П. Драгоманова було зарядитися позитивом від місцевих жителів та весело провести час. Адже дата поїздки була обрана заздалегідь – 1 квітня. І саме цього дня Одеса перетворюється на столицю гумору, сюди приїждять коміки, артисти і просто люди, які люблять веселитися, зі всіх куточків світу. Нам вдалося побувати на цьому святі сміху та радості – веселій Юморині. Цього року вона була ювілейною, з дня її заснування одеськими студентами-активістами минуло вже 40 років. Цей фестиваль є дійсно єдиним і неповторним в своєму роді, це найвеселіше, найяскравіше весняне шоу.

Та не лише веселотці цікавили студентів. Вони відвідали відому історичну пам'ятку – одеські катакомби. Більша частина цих катакомб – колишні каменоломні, з яких раніше добували каміння. На сьогодні їх довжина сягає до 3 тис. км. В програму екскурсії входить лише 500 м, але в цій частині підземелля розташовано експозиційні знахідки, є місця, де під час Великої Вітчизняної війни перебували партизани. Хоча це місце наводить сум і є трохи моторошним, воно варте того, щоб його відвідували.

Ну і, звичайно ж, не обійшлося без прогулянок побережжям Чорного моря. Легкий морський бриз, сонячна погода та польоти чайок стали ідеальними умовами для веселощів студентської компанії.

А вечорами друзі гуляли тихим, стомленим, залитим штучним світлом ліхтарів містом. Це місто таке не схоже на інші, самобутнє й захоплює. Ми відвідали його культурні пам'ятки, спустилися до морського вокзалу, який заклав до наступних подорожей горизонтми.

Адже на цьому наші цьогорічні подорожі не скінчаються. В нас ще багато планів на цю весну. Отож – щасливої нам дороги!

Оксана ЧЕРНУХА

Євген ГЕНСЮРОВСЬКИЙ: “Вижити на острові було тяжче за все не фізично, а психологічно”

Випускник НПУ ім. М. П. Драгоманова
Євген ГЕНСЮРОВСЬКИЙ взяв участь в реаліті-шоу

Реаліті-шоу “Останній герой” – один з найпопулярніших проєктів світу. Взяти участь у подібному конкурсі на виживання здатні хіба що справжні відчайдухи. Одним із них став минулорічний випускник Інституту соціальної роботи та управління НПУ імені М. П. Драгоманова Євген ГЕНСЮРОВСЬКИЙ. Участь у шоу “Останній герой” Євген брав ще у 2012 році, але розкрити таємниці того, що ж відбувалося на безлюдному тропічному острові, згідно з умовами контракту, зміг лише тепер. Виявилося, що анкету Євгена організатори виділи з-поміж... 25 тисяч охочих побувати на шоу. Під час відбору потенційні учасники здавали спортивні нормативи, проходили медичний огляд, бесідували з психологами та фахівцями.

– Які речі можна було брати з собою на острів?

– Заборонялося все. З собою можна було взяти тільки зайвий светр, пару футболок і шортів. Усі засоби зв'язку забрали перед висадкою на острів. Два кілограми рису, знайдені в скрині, на 18 людей, кілька знарядь праці, власні руки та голови – це все, на що доводилося розраховувати протягом 40 днів і ночей на островах Гібраліон та Мого-Мого, розташованих у Тихому океані біля берегів американського континенту.

– Чим ви займалися упродовж дня?

– Той чи інший конкурс, який тривав на екрані п'ять хвилин, насправді знімали цілий день. Все починалось о 10-й ранку і тривало до п'ятої вечора. За дві-три години до початку конкурсів нам потрібно було щось роздобути собі на сніданок, швидко приготувати це і з'їсти. Після зйомок потрібно було щось у прямому сенсі зловити собі на вечерю. День минав швидко, усім було цікаво та весело. Коли у племені був вільний час, ми повинні були самі ним розпоряджатися, вигадувати корисні заняття.

– Що важко давалося?

– Найтяжчою була друга половина проєкту. Спочатку мені снилися близькі, рідний дім, м'яка постіль. На острові я почав розуміти, наскільки важливий зв'язок з рідними, з коханою людиною. Потім мені здебільшого снилася їжа, часто бачив один і той же сон. Я купую шаурму, тримаю її в руках, ходжу по Києву, розмовляю, і весь час у моїх руках шаурма. Я прокидався, йшов пити воду, дивився на вогнище, аби швидше забути сон, лягав спати, і мені знову снилась та шаурма.

– Що залишилось поза екраном телевізора?

– Ледве не щонаочі йшли холодні дощі з блискавкою та пронизуючим вітром. Погода на острові була дуже непередбачувана: годину може йти сильний дощ, а вже через 10 хвилин над нами було чисте зоряне небо. Я ще такого ніколи не бачив. В першу ніч, коли у нашого племені ще не було даху, ми так змогли, що довелося збитися в одну кучу, щоб грітися один від одного. А в кінці проєкту взагалі почався сезон дощів, відповідно було дуже холодно. До того ж хтось один з нас мусив мокнути біля багаття, щоб підтримувати вогонь. Це дуже тяжко. Ти розумієш, що втрата вогню жахлива, без нього неможливо існувати. На жаль, на екранах багато чого показували, чого насправді не було на острові. Не було маленьких

мавпенят, великих папуг, яких вставляли для гарного кадру. Ми б їх з'їли давно (сміється). Це все було на материк у Гондурасі, а на острові була бідніша природа. Острів, на якому ми перебували, – заповідник, тому нам заборонили вбивати ящірок, змій. Але на третій день ми зрозуміли, що ми будемо їх вбивати, бо це їжа. Все, що можна було спробувати на острові, ми спробували. Ми навіть знайшли на острові рослину, схожу на лаврового листа. На острові це відбувається так: ти йдеш і, як мала дитина,

на, береш усе до роти куштувати. І якщо відчуваєш якийсь елементарний смак – зберігаєш цю рослину.

– Які знання, отримані в університеті, дозволяють використати на острові?

– Безцінним виявився досвід вожака, отриманий під час практики в МДЦ “Артек”. Вечорами, коли був вільний час, ми усім плем'ям грали в різноманітні ігри. Наше існування тоді нагадувало піонерський табір: дорослі люди вели себе наче діти.

Хочу сказати, що виживати на острові було тяжче за все не фізично, а психологічно. Проєкт цікавий тим, що дає змогу пізнати сутність людини. Наскільки вона змінюється, наскільки жадібність, лукавство впливає на людські відносини.

– Важко було робити вибір, кому залишити проєкт?

– Ні, це було невимушено. На щастя, у нас було хороше плем'я, ми були справжньою командою. Вибір завжди був мінімальний, усе сприймалося як гра. Ми не прощалися з людьми назавжди. Хоча тяжко було провадити тих, з ким потоваришував на острові, а також з тими людьми, які зовсім неочікувано залишали проєкт.

– Чого тебе навчило перебування на острові?

– Найперше – це те, що я перестав боятися змій. Якщо до участі у проєкті я дуже боявся плазунів, намагався уникати зустрічі з ними, то на острові я ретельно їх... вишукував. Спіймати змію на вечерю – це справжній делікатес. Острів навчив не боятися дикої природи. Завдяки участі в “Останньому герої” я зрозумів наскільки довго людина може не їсти. Головне – я навчився цінити людей, які поряд з тобою, яким можна довіряти. Зрозумів, як важливо тримати себе, не думати, що ти найрозумніший за всіх. Я навчився ніколи не загадувати наперед, бо не все в житті можна передбачити. Упевнився в тому, що безпека дуже важлива для людини, особливо в психологічному плані.

– Після отриманого досвіду, які найголовніші речі ти порадиш брати на безлюдний острів?

– До речі, в анкеті було таке ж запитання. Я написав: казанок, сокиру і кресало. Після участі в “Останньому герої” не змінив свою думку, тому що це дійсно три найнеобхідніші речі, які згодяться на безлюдному острові.

– Дякую за розмову!

Євген Генсюрівський потрапив до фіналу й був лише за один крок до заповітної перемоги. Але доля розпорядилась інакше, й переміг не він. Наразі Євген працює за спеціальністю. Він обіймає посаду позаштатного соціального працівника у соціальній службі, а ще веде гурток туризму в школі і паралельно працює соціальним педагогом.

Спілкувалась
Олександра БИЧКОВСЬКА

Дмитро ОМЕЛЬЧЕНКО: “Працювали не покладаючи рук”

Газета “Педагогічні кадри” завершує серію інтерв’ю з учасниками студентського будівельного руху 70-х рр. XX ст. В цьому номері героєм публікації є студент філологічного факультету нашого університету (1974–1978 рр.), а нині – заступник директора Українського державного центру туризму і краєзнавства учнівської молоді Дмитро Омельченко.

– В які роки Ви брали участь у студентському будівельному загоні?

– Три рази брав участь у студентському будівельному загоні: 1975 р. – Київська область (Броварський і Бориспільський р-ни); 1976 р. – Чукотка, смт Анадир; 1977 р. – Ханті-Мансійський національний округ, Тюменська область, селище Білозорька.

– Якими мотивами Ви керувались, вступаючи до будзагону?

– Їх було декілька: побачити цікаві місця Радянського Союзу (адже перш ніж потрапити до місця дислокації загону, ми мали подолати досить велику відстань); матеріальний чинник (оплата за виконану роботу була досить пристойна); загальний духовний підйом щодо участі будівництві об’єктів народного господарства.

Дмитро Омельченко – учасник будівельних студзагонів у 70-ті роки

– Як Ви можете охарактеризувати роль будзагону інституту в студентському будівельному рухові м. Києва?

– У цілому партійні комітети інституту і факультетів, комітети комсомолу інституту проводили системну роботу по формуванню будзагонів. Подібна робота проводилася й в інших ВНЗ м. Києва. Особливість студентських будівельних загонів КДПІ ім. О. М. Горького полягала в тому, що тут прилягувала ідеологічна складова створення матеріальних ресурсів!

– Яку назву мав Ваш будзагін?

Київська обл. Броварський р-н, с. Семиполки. Д. Омельченко на будівництві житла для працівників місцевого радгоспу (1975 р.)

– У Київській області працював загін “Буревісник”, на Чукотці – “Меридіан”, а в Тюменській області – не пам’ятаю.

– Хто був командиром та комісаром загону?

– У Київській області – командир Г. Тихомиров, комісар Д. Омельченко; Тюменська область – командир О. Іллюченко, комісар В. Гартфільд; Чукотка – командир В. Байда, комісар В. Корсаков.

– На будівництві яких об’єктів Вам довелося брати участь?

– У Броварському р-ні будували житлові будинки та господарські споруди для працівників радгоспу с. Семиполки, після закінчення загін було передислоковано в Бориспільський р-н, с. Бортничі, на будівництво об’єктів тепличного господарства; на Чукотці довелося будувати дизельну електростанцію, підсобні споруди, а також довелося брати участь у будівельних роботах, що велися в аеропорту Анадир; у Тюменській області – спорудження бетонних основ для нафтових резервуарів.

– Як організувався побут та дозвілля у будзагоні?

– Жили в недобудованих об’єктах, проте пристосованих для нормального прожи-

вання в умовах будівельного загону; продукти, харчування і вода доставлялися вчасно, їжу готували самі (для цього у загін брали спеціально дівчат); у Київській області харчувалися у їдальні – проте з нас за це вираховували з заробітної плати!

Вихідних було два на шість-вісім тижнів: перший день – на день бійця студентського будівельного загону, а у другий день мав відбуватися якийсь спільний захід з місцевим населенням! О 7-й годині був підйом, а о 8-й годині мали бути на виробничому об’єкті, і так до 20 години, з двохгодинною обідньою перервою!

– Які труднощі виникали у діяльності студбудзагону? Як розв’язувалися проблеми життя та діяльності будзагону?

– Найбільшими труднощами у роботі загонів можна назвати нестачу будівельних матеріалів (найбільш складно з циментом – одного разу нам навіть віддали кольоровий цемент, щоб загін не простоював!). Проте будівельні організації йшли назустріч нам, і нас першочергово забезпечували матеріалами для будівництва. Ще одну трудність приготувала для нас природа – нас просто заїдали комари! В цілому ж з місцевим населенням були дружні відносини!

– Яку роль у житті та діяльності будзагону відігравали компартійні органи та комсомольська організація?

– Компартія відігравала контролюючу роль від початку створення загону і до завершення його діяльності. Десь 50% студентів були членами комуністичної партії, проте вони їхали як добровольці, примус був відсутній!

– Які найбільш яскраві події з життя студентських будівельних загонів Ви запам’ятали найбільше?

– Найбільше запам’яталися переїзди до місць дислокації (адже ми “по дорозі” заїжджали і у Москву!). На місцях виробничої діяльності вразив тваринний і рослинний світ тундри (Чукотка), побут і уклад життя чукчі, а також особливості їх культури, у Тюменській області – кедрі (або як їх називали місцеві жителі – “кедричі”), вразила тайга, а також великомасштабні об’єми перекачки нафти на Куйбишев! Запам’яталося ударне будівництво вигрібних ям для баків, з другого дня нашого перебування на виробничому об’єкті кожного дня вирубували лід і вигрібали землю трактором С100, щоб досягти потрібного розміру, останні два були справді ударними, працювали всі не покладаючи рук, але роботу закінчили вчасно! Запам’яталися різні курйозні моменти, що виникали під час роботи!

– Які нагороди чи заохочувальні призи маєте?

– Грамота комітету комсомолу КДПІ ім. О. М. Горького

– Яку роль відіграв у Вашому житті досвід, здобутий у будзагоні?

– Найперше – це соціальний досвід, гарна школа життя, де дуже чітко прослідувалася роль кожного члена загону, людська сутність була на поверхні (навчився розбиратися в людях). Також відкриваєш сам себе, адже у загонах доводилося зустрічатися з такими проблемами, з якими у повсякденному житті не зустрічався!

– Чи вважаєте Ви необхідним поновлення студентського будівельного руху в рамках університету, міста, країни?

– Абсолютно підтримую ідею відродити загонали соціального реагування (наприклад, педагогів у дитячих будинках, медиків та ін.), але обов’язково щоб була заробітна плата!

Спілкувався Роман РАЛКО

Освітнянський пантеон

ПАМ’ЯТІ ПРОФЕСОРА О. В. СКРИПЧЕНКА

У ці травневі дні виповнюється п’ять років, як пішов із життя наш Вчитель, наставник, колега, прекрасна і добра людина Олександр Васильович Скрипченко.

Студенти, що вивчають психологію, беручи до рук підручники “Загальна психологія” і “Вікова та педагогічна психологія”, бачать у складі авторського колективу прізвище Олександра Васильовича. Для них, молодих, це всього лише прізвище одного із авторів підручника, а нам хочеться розповісти якою людиною був О. В. Скрипченко, хоча ми розуміємо, що у скупих рядках дуже важко відтворити, показати всю палітру багатой, творчої, різносторонньої особистості вченого і педагога.

Олександр Васильович віддав викладацькій роботі в університеті 35 років, прийшовши у 1973 році на посаду професора кафедри психології Київського педагогічного інституту імені О. М. Горького. До цього Олександр Васильович, з вересня 1950 року по 1973 рік, працював на різних посадах в інституті психології, пройшов шлях від наукового співробітника до завідувача відділом, а далі – до заступника директора інституту, захистив кандидатську та докторську дисертації.

У 1980 році О. В. Скрипченко очолив кафедру психології і працював завідувачем до 1991 року. Крім викладацької і адміністративної діяльності, продовжував займатись науковою роботою. Олександр Васильович є автором більше

350 наукових і науково-методичних робіт із різних напрямків психологічних досліджень. Зокрема, це роботи над покращенням основ навчання, виховання і розвитку учнів, розвитку у них сенсомоторики, перцепції, пам’яті, мислення, мовлення, уяви тощо; підготовка підручників і навчальних посібників; праці, що стосуються психолого-педагогічних проблем навчання, виховання та розвитку студентів, підготовки вчителів; навчання, виховання і розвитку дітей шестирічного віку; розробки психодіагностичних методик; проблеми психолінгвістики; теоретичних проблем дослідження емоційної сфери людини; історії психологічної думки в Україні; бібліографії, довідників з психології та педагогіки; проблеми виховання.

О. В. Скрипченко був членом багатьох спеціалізованих рад із захисту дисертацій, впродовж 11 років керував Вченою спеціалізованою Радою в Національному педагогічному університеті імені М. П. Драгоманова, підготував понад 30 кандидатів і докторів наук.

Життєвий шлях Олександра Васильовича не був простим і легким, він, особливо в останні роки життя, згадавав про лихоліття воєнних років, які ніби осколок залишилися в його пам’яті.

У січні 1940 року 19-річний юнак Олександр, разом зі своїми однокурсниками – студентами Київського державного хіміко-технологічного інституту імені А. Мікояна, був призваний до лав Червоної Армії. Спочатку курси при Київ-

ському артилерійському училищі, потім навчання у Горьківському зенітно-артилерійському училищі, а в липні 1941 року курсантів направляють на захист Москви до 1-го артилерійського корпусу Московської зони ППО. Далі – складні роки війни у складі 207-го окремого зенітно-артилерійського дивізіону. В кінці квітня 1945 року частину, в якій служив Олександр Васильович, відправляють на Далекий Схід (війська Забайкальсько-Амурської армії). Закінчилась війна, і Олександра Васильовича Скрипченка перевели до штабу 94-ї артилерійської дивізії м. Чити. Військове звання О. В. Скрипченка – підполковник артилерії.

О. В. Скрипченко мав 12 урядових нагород, пов’язаних із війною 1941–1945 років, а також знаки “Відмінник народної освіти Міністерства освіти УРСР”, “Ветеран праці”. О. В. Скрипченко є заслуженим працівником освіти України, нагороджений знаком ім. К. Д. Ушинського та знаком Петра Могили.

Олександр Васильович був прекрасним чоловіком, батьком, дідусем. Його донька, Леся Олександрівна Скрипченко, обрала дорогу батька, – вона працює доцентом кафедри теорії та історії педагогіки НПУ імені М. П. Драгоманова.

Світлий образ Олександра Васильовича Скрипченка завжди будуть пам’ятати його друзі, колеги, учні.

Проф. Л. В. Долинська,
проф. Т. М. Лисянська,
ст. викладач Н. В. Співак,
викладачі кафедри психології

Фотофакт

Студенти-драгомановці, що проживають у гуртожитках вишу, нещодавно спільними зусиллями адміністрації та студентської ради влаштували для себе чудове свято талантів у студентській вітальні гуртожитку № 5. Усі із задоволенням танцювали, співали, демонстрували найяскравіші вміння. Свято було душевним, відчувався родинний дух мешканців гуртожитку.

Студентська рада після концерту влаштувала сімейне чаювання для усіх присутніх.

Фото Івана ІВАНІЧКА

Нові формати

“ДЕ ВНОЧІ БУЛА? – В БІБЛІОТЕЦІ!”

12 квітня в стінах Наукової бібліотеки НПУ імені М. П. Драгоманова в четвертий раз відбулась акція “Ніч в бібліотеці”. Цієї весни організатори обрали тему, яка зацікавила більше ста студентів кїївських вишів – “**Легенди Києва**”. Розміщуємо враження першокурсниці, яка взяла активну участь у заході.

Творчий захід університетської бібліотеки, за словами старшокурсників, зацікавив студентів одразу у 2011 р., коли вперше ночували в бібліотеці головного корпусу. І це не дивно. Бо хто як не молодь оцінить всю атмосферу такої незвичної драгомановської акції?! До речі, “Ніч в бібліотеці” стала хорошою традицією саме завдяки директору Наукової бібліотеки НПУ імені М. П. Драгоманова **Людмили Савенкової**.

Цього разу захід розпочався з лекції про столичну архітектуру, а потім цікаву інтерактивну лекцію провів магістрант ІФОНУ **Сергій Савченко**, який майстерно володіє аудиторією і готовий був до ранку розповідати кїївські легенди. Та після годинної лекції Сергій повів всіх учасників акції на нічну екскурсію центром міста. Зараз, переглядаючи світлини, де видно чисельну кількість людей, дивуєшся, як одній людині вдалось донести інформацію до кожного. Але повірте, він з цим завданням впорався на “відмінно”.

За словами **Катерини Приймак**, студентки ІІІ курсу ІФОНУ, яка не пропустила жодної ночівлі в бібліотеці, такої кількості людей не було ще жодного разу. Та як виявилось, саме активність Інституту філософської освіти і науки сприяла піару нічного заходу в бібліотеці. “**Ми зі студенткою-дизайнеркою Оксаною Степаненко вирішили зробити приємне нашим колегам і друзям з бібліотеки і зробили невеличкий плакатик, який розмістили в соціальній мережі. Вже через день анонс заходу потрапив у топ-новини кїївських заходів**”, – розповів викладач кафедри культурології **Сергій Русаков**, який активно допомагав в організації. Саме тут я і зрозуміла, що саме культурологи і повинні реалізовувати такі заходи.

Після нічної екскурсії Києвом група знову повернулася в бібліотеку, де на нас вже чекав накрытий стіл з чаєм-кавою і печивом. Після смачного перекусу настав

час для тематичних блоків. З першої до другої години ночі була “Поетична година”, під час якої співробітники бібліотеки і студенти декламували власну поезію і уривки з творчості улюблених авторів. З другої до третьої години тривала “Музична година”, під час якої всі присутні співали пісні про Київ і міста України. Далі – всі почали дивитися фільм “Закохані в Київ” і вже після нього розійшлися по домівках. Батьки або ж сусіди по кімнаті в гуртожитку довго не могли повірити, що студенти повернулися з бібліотеки.

Паралельно з тематичними годинами всі охочі мали змогу скласти пазли, на котрих були зображені картини видатних митців. Також всі охочі могли навчитися грати в шахи та лічити за допомогою рахівниці. Цією нагодою скористалася і я!

Вночі в бібліотеку? Залюбки!

Ольга АЗАРКІНА,
студентка І курсу ІФОНУ

Творчість

Сергій РУСАКОВ

Культуролог, журналіст.
Викладач та аспірант кафедри культурології НПУ імені М. П. Драгоманова. Головний редактор газети “Педагогічні кадри”.
У 2012–2013 н. р. – куратор освітньо-музичного циклу НПУ імені М. П. Драгоманова “Перший християнський князь”.

В онлайні, в офлайні
В онлайні, в офлайні
Друзям і підписникам моїм
Це текстове повідомлення.
І вдень і вночі оточують,
Засліплюють світлинами й мемами,
Пишуть і постануть...
А я дивлюсь і дивуюсь
Щогадинній втраті одне одного,
У світі, де всі глухі і німі,
Де смайлик вагомійший думки,
Лайк під статусом бажаніший
Посмішки при зустрічі.
Цвинтар чужих думок,
Колодязь порожніх мотивацій,
Що живить чиїсь розуми.
Що ж буде далі,
мої ненароджені?...

Пробач, що не повертаюсь
пробач за минуле і спільні спогади
ми спізнались у завтрашній день
розставання позбавлене логіки
думки сповнені відчуттям недовомленості
прагнуть влучності погляди і слова
у твого сонця алергія на тїнь
вітер перемішав літери в моїй збірці
ти любиш небесний фреш у вигляді дощу
свіжі спогади в моїй стрічці новин
у наших шклянках не стигне чай
пробач, що не повертаюсь
тепер в мене є час

Фотопрогулянка бульваром

Світлина Геннадія ЦЕЛКОВСЬКОГО